

jättis oma söbradega Jumalaga. Vessi seisis ta silmis ja oli turb tui see, kellest juur on mahajääb.

Nüüd ta jäi peremeheks, tegi tööd tui enne ja partis Jumalat nöndasamuti ja et ta ise waesusti tundis, olt ta läsi ita sahti, neile armu ja abi andma, kes palusid. Õma lapsed kasvatas Jumala partuses, töös ja paistes; neil olid nüüd kõik paremad riigid tui enne, aga ita oma tehtud, mite nagu uhluse lipud. Mats teadis, et uhluse järel tuleb sanggemine. „Lapsed! ütles ta sagedadste, ürge jäätge uhluse mingiinguju osja peale! kes uhle, see on tui linnu-peletaja. Esiotsa linnud partdavad, pärast istuvad ta peale ja sõnniku märt jääb järele!“ Lapsed panid seda tähele ja pidasid meeles. Jumal andis Matsile ja Liisale piitsa iga ja palju rõõmu. Nägid ahsaid wäimchi ja häid minijaid, kes armastuses head elu pidasid. Nägid ka lapse-lapsti, kes nende süles veel mängisid ja kellele wana Mats mönda rüütlis endistest aegadest. Kui Mats ja Liisa praegu elasid, siis näälsid, et nende suguvõsa neile häbiti ei ole. Röööm on kuulda, et alati tööd ja palvet armastawad ja kindlad on selle peale, mis Taaweti Laul (37, 3) ütleb:

Pooda Jehovah peale ja tee head!

Ela oma maail ja toida emast rahu sees! —